

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. április 26.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ENGEDETLENSÉGÜNK OKAI ÉS KÖVETKEZMÉNYEI

Énekek: 371; 462

Alapige: JÓZS 22,1,2,5,9-12

Imádkozzunk!

Édesatyánk, köszönjük, hogy nevedet magasztalhatjuk és áldhatjuk ezen a mai délelőttön is. Köszönjük, hogy aki Téged megismert, az hirdetheti a te nagy tetteidet és a te csodadolgaidat. Bocsásd meg, hogy sokszor azért vagyunk szótlanok, mert lehet, hogy mi magunk se vagyunk igazán meggyőződve arról, hogy ki vagy te, mert talán nem ismerünk téged úgy, ahogy igédben kijelented magad. Ezért megvalljuk, hogy sokszor a trombita bizonytalan zengést tett, bátortalanok voltunk, visszahúzódtunk vagy csendben maradtunk ahelyett, hogy megvallottuk volna, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.

Köszönjük, hogy igéd köré gyűjtöttél bennünket ezen a délelőttön is otthonainkban, kórházi ágyon, vagy a világ másik részén, akár ebben az órában, akár majd később, amikor valaki bekapcsolódik ebbe az istentiszteletbe, és hogy így egygyé teszel bennünket a Lélek által. Köszönjük, hogy ugyanazt az igét olvassuk sokan, sok helyen naponta. Kérünk Téged, hogy ma is szólj hozzánk igéd által! Taníts minket a hit útjára, az engedelmességre, az irántad való szeretetre, hűségre, kitartásra, bűneink felismerésére, meglátására, a bűnbocsánat újbóli elfogadására és az örömteli tovább menetelre! Engedd meg, hogy hadd öltözzük fel ma is az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljuk a kívánságokra!

Szentlelked által könyörgünk, hogy világosítsd meg előttünk az igét, annak üzeneteit, hogy elismerjük: te szólsz hozzánk, ismersz bennünket, tudod, hogy mire van szükségünk, és engedd meg, hogy engedelmesen hallgassuk és cselekedjük majd a te igédet!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígését olvasom és hirdetem az ő Szentlelke segítségét kérve és várva, a Józsué könyve 22. fejezetéből. Néhány verset olvasok, és majd sokkal többre fogok utalni. Az 1. 2. 5. verset hallgassuk, és a 9. verstől a 12. versig terjedő igeszakaszt: *„Akkor hivatá Józsué a Rúbenitákat, a Gáditákat és a Manassé fél nemzetségét, És monda nékik: Ti megtartottátok mindazt, a mit Mózes, az Úrnak szolgálja parancsolt néktek, és hallgattatok az én szómra mindenben, a mit parancsoltam néktek; (...) Csak igen vigyázzatok, hogy teljesítsétek a parancsolatot és a törvényt, a melyet parancsolt néktek Mózes, az Úrnak szolgálja, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket, és járjatok minden ő útján, és tartsátok meg az ő parancsolatait, és ragaszkodjatok hozzá, és szolgáljatok néki teljes szívetekből és teljes lelketekből. (...) Visszatérének azért, és elmenének a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fél nemzetsége Izráel fiaitól, Silóból, a mely Kanaán földén van, hogy menjenek Gileád földére, az ő örökségüknek földébe, a melyben örökséget vőnek az Úr rendelése szerint Mózes által. Mikor a Jordán mellékére értek, a mely még Kanaán földén van, építének a Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fél nemzetsége ott a Jordán mellett oltárt, nagy, láttatós oltárt. Meghallák pedig Izráel fiai, hogy ezt mondják vala: Ímé a Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fél nemzetsége oltárt építettek átellenben a Kanaán földével, a Jordán mellékén, Izráel fiainak oldala felől. A mint meghallák Izráel fiai, egybegyüle Izráel fiainak egész gyülekezete Silóban, hogy hadakozni induljanak fel ellenök.”*

Kedves testvéreim, nagyon érdekes ez a történet Józsué könyvében, ami mára és holnapra van kijelölve nekünk a Kalauzunk szerint. Azért is foglalkozunk vele, mert nagyon fontos üzenetek vannak benne, mind egyéni hívő életünkre, mind pedig gyülekezeti, közösségi életünkre nézve. Nemcsak ezt a történetet kell önmagában látnunk, hanem azokat az ígéket is keressük ki a Szentírásból, amelyek ennek a két és fél törzsnek, Gád, Rúben és Manassé fél nemzetségének a történetéről szólnak! Van is utalás a Józsué könyvében erre nézve: Mózes 4. könyve 32. fejezetében olvasunk erről, illetve Józsué könyve 1. fejezetében.

Azért érdekes számunkra az Izráel népének vándorlása, mert mi is ilyen lelki utat járunk, akár egyéni, akár közösségi életünkben. Mi is Egyiptomból tartunk Kánaán felé, közben vezetőnk maga az Úr, és utunkat segíti az ő törvénye és parancsolatai. Mit olvasunk a Szentírásban erről a két és fél törzsről? Azt olvasuk, hogy ez a két és fél törzs a Jordántól keletre telepedett le, míg a többiek a Jordán másik, nyugati oldalán foglalták el osztályrészüket. A Jordántól keleten maradt két és fél törzs úgy helyezkedett el, hogy északon Manassé fél törzse – ha valaki a térképen megnézi, ez egyébként igen nagy területet jelentett – alatta, délebbre Gád, és az alatt, még délebbre Rúben törzse.

Hogy kerültek ők ide? A Biblia azt mondja a Mózes 4. könyvében, hogy nem Isten készítette el számukra ezt a területet, mert Isten célja az volt, hogy menjenek át a Jordánon, és azt a területet foglalják el, és osszák szét a törzsek között. Őnekik azonban a vándorlás során megtetszett ez a Jordántól innen eső terület, amelyről azt mondták, hogy állattartásra nagyon alkalmas, nekik pedig sok jószáguk volt. Isten azt mutatta meg a népnek, hogy a Jordánon túli terület az övék, ők azonban saját érdekeiket tartották szem előtt, és azt mondták, hogy nekik ez a

föld is nagyon jó lesz. Ha az Úrra néztek volna, soha nem merült volna fel bennük, hogy ne ott telepedjenek le, ahol Isten jelölte ki a helyüket!

Mózesrel ezt meg is beszéljük, erről szól Mózes 4. könyvének 32. fejezete. Mózes nem helyesli, de később megengedi nekik. Amikor Mózes elé tárják ötletüket, akkor Mózes először azt mondja, és kifogásként említi: szó sem lehet arról, hogy ti ne harcoljatok velünk együtt, és ha így jártok el, akkor a kémek hitetlenségéhez hasonlítja Izráel törzseinek ezt a megosztottságát, amely magára vont akkor is, és ezután is magára fogja vonni az Úr haragját. Erre ez a két törzs ezt mondja: a te szolgálid úgy cselekszenek, amint az én Uram parancsolja! Azt mondják: a nőket és a gyermekeket itt hagyjuk, majd építünk nekik városokat, védett helyeket, mi pedig elmegyünk veletek harcolni, és majd miután birtokba vettétek azt a földet, visszatérünk gyermekeinkhez és feleségeinkhez. Megyünk veletek harcolni. Erre Mózes megengedi, és azt mondja, hogy akkor rendben van.

Később a Józsué könyve 1. fejezete már arról szól, hogy Józsué emlékezteti őket erre, és ők ismét hajlandóak engedelmeskedni. A mai igénk így folytatódik, és így értjük meg, hogy mi történik itt, amikor Józsué hívhatja Rúben, Gád és Manassé fél nemzetségének követeit, és azt mondja nekik: ti megtartottátok mindazt, amit Mózes, az Úr szolgálja parancsolt nektek. Nem azt mondja Józsué, hogy megtartottátok, amit az Úr mondott, hanem azt mondja, hogy amit Mózes, az Úr szolgálja parancsolt nektek. Mégis elbocsátja őket áldásmondással és áldáskívánással. A történet második része, amely nagyon lényeges, arról szól, hogy még a Jordán izraeli részén, mielőtt visszamennének feleségeikhez és gyermekeikhez, építenek egy oltárt az Úrnak, és amikor ezt az Izráel fiai meghallják, hogy Rúben, Gád és Manassé fél nemzetsége oltárt épített, akkor egybegyülekeznek Izráel fiai, hogy hadakozni induljanak ellenük.

Kedves testvérek, ennek a történetnek a mi életünkre nézve nagyon fontos lelki üzenetei vannak, és ezeket a lelki üzeneteket hallgassuk meg, és kívánom, hogy vezessenek mindnyájunkat! Tehát, először Mózes a gyülekezet, a lelki nép vezetője, utána pedig Józsué. Józsué emlékezteti őket arra, hogy Mózes mit parancsolt, és Mózes idejében hogyan beszéltek egymással ezekről a földterületekről. Hadd emeljem ki az ige lelki közösségünkre tartozó csodálatos üzenetét, mégpedig azt, hogy egy lelki közösséget csak egyféleképpen lehet vezetni. Mindegy, hogy hány év telik el Mózes óta, amikor Józsué vezet tovább a népet, ő emlékszik arra, hogy Mózes hogyan járt el, és ő is azt fogja képviselni! Azért, mert Isten igéje szerint a lelki vezetők nem mutathatnak más irányvonalat, mint amit ők is úgy kaptak, amire őket is az élő Isten igéje, parancsai és akarata vezetik!

Ezek a lelki vezetők felismerték ezt. Lelki vezetők jöhetnek és mehetnek, átadhatják a stafétabotot, de ugyanazt az Urat képviselik, és ugyanabba az irányba akarják vezetni a népet. Az Úr gyülekezetében ezért nincs összevisszaság. Ahol nincs ilyen folytonosság, ott megkérdőjelezhető, hogy akkor van-e ott Istennek népe? Akkor ott hogyan és mi szerint cselekszik a nép? Hogyan és mi szerint döntenek, és mennek tovább a keresztyén életükben a megszentelődés útján?

Azt mondja Rúben és Gád törzse: csak legyen veled az Úr, a te Istened, rád is hallgatunk! Józsué azt mondja: „Ti megtartottátok mindazt, amit Mózes... parancsolt nektek, és hallgattatok az én szómra mindenben”, és utána majd a 22. feje-

zet későbbi verseiben olvassuk azt, hogy tetszésre talál ez a dolog a nép előtt, és azt mondják Józsuénak: csak legyen veled az Úr, a te Istened! Éppen ezért, testvérek, amíg egy lelki vezető az ige szerint vezeti a rábízottakat, és az Urat képviseli a rábízottak előtt, addig a rábízottak kötelesek engedelmeskedni neki, mert amikor választották, akkor felismerték, hogy „veled van az Úr”! Felismerték, hogy „az Úr kent fel téged”! Felismerték azt, hogy „az Úr küldötte vagy”, és éppen ezért tudják, hogy a lelki vezető tekintélye magának az igének a tekintélye!

Szomorú azt látni, hogy vannak közösségek, ahol amikor lelkészváltás van, új lelkész megy a gyülekezetbe, akkor azt az irányt fogja képviselni, azt a vonalat viszi, amin ő is rajta van. Ha jön egy új lelkipásztor, aki karizmatikus, akkor a karizmatikus irányba fogja vinni a gyülekezetet. Ha jön egy lelkész, aki liberális, akkor a liberális irányba fogja vinni a gyülekezetet. Ha jön egy lelkész, aki református, ő meg a református hitben, a biblikus hitben fogja vezetni a gyülekezetet. Többször előfordul lelkészváltáskor az egyik lelki énekeket énekeltet, egy másik meg elteteti a lelki énekeket. Tanuljuk meg az igéből, hogy csak egy irányba, csak az Isten által megadott ösvényen lehet vezetni a gyülekezetet, és az Isten hívó gyermeke, mint ennek a gyülekezetnek egy tagja, mint ennek a közösségnek részese, együtt kell, hogy meneteljen ebben a közösségben az Úr által állított cél felé!

Debrecenben a vasúti pályaudvar mellett van egy felüljáró. A felüljáróról én is többször ránéztem a pályaudvarra. Nagyon sok sín kanyarog, fonódik egymásba, a laikus nem látja, hogy melyik hová megy. De úgy elgondolkodtam, hogy amikor jött egy tehervonat – és ugye, az nem áll meg, hanem keresztül megy a pályaudvaron –, hol erre a sínre tért, hol arra a sínre tért, végül átment az egész állomáson. Viszont csak egy sínen ment, amit számára kijelöltek, hiába volt ott száz másik sín. Hiába voltak ott a váltók, hiába térhetett volna az egyik irányba, másikba, de mégsem térhetett, mert azon a pályán mozgott csak, amit a forgalomirányító számára kijelölt, szabaddá tett, és azon át tudott menni.

Kedves testvéreim, olyan jó lenne megértenünk a mai igéből, hogy az Istennek hívő népe, amelyik halad Egyiptomból Kánaán felé, amelyik a megígért haza felé tart, annak csak egy útja van, mégpedig az az út, aki Jézus Krisztus; aki azt mondta magáról, hogy én vagyok az út! És most itt a két és fél törzs azt akarja, hogy lám, az a másik vágány jobb! Lám, az a másik vágány tetszetősebb! Az a másik út is odavezet majd, ahová mi akarjuk, vagy esetleg belebeszéljük, hogy oda, ahová az Úr akarja, és döntenek a saját kívánságaik szerint. A Bibliában több ilyen példa van, amikor nem az Úr szerint döntenek, hanem a saját kívánságaik, saját eszük vagy éppen a saját balgaságuk szerint, csak akkor ezt még nem tudják! Testvéreim, azért fontos ezt az igét megvizsgálni, mert majd meglátjuk, hogy milyen következményei lesznek a családok életére nézve, az egyének életére nézve és a közösség életére nézve ennek a döntésnek!

Amikor nem akarnak átmenni – bár azt mondják, hogy a gyerekeknek és az asszonyoknak majd itt építünk városokat, mi meg elmegyünk veletek harcolni – ebben két veszély is van. Az egyik az, hogy amikor nem Isten szerint dönt valaki, akkor azt mindig igyekszik megmagyarázni, vagy olyan félutas, félszíves megoldással enyhíteni. Megyünk veletek harcolni, de... Ha elolvassuk az igében, és Mózes mondja is: igen, de jönni kell minden hadra fogható férfinak! Lehetséges az,

hogy elmegy két és fél törzs, otthagyják a gyerekeket meg az asszonyokat egy olyan helyen, ahol ellenség lakik, akiket kiűztek vagy megverték, és nem marad ott senki, hogy őrizze őket? Hogy ott nem maradna katona, nem maradna férfi? Pedig Mózes figyelmezteti őket: mindenkinek jönnie kell, minden hadra fogható férfinak! Ők persze azt mondják, hogy „megyünk”. Nem tudom elképzelni, hogy otthagyták volna a gyermekeiket meg az asszonyaikat!

Van egy másik üzenete is, ami talán még súlyosabb, és ennek is nagy tanítása van a Bibliában! Ha otthagyják a gyermekeiket, meg a feleségeiket, akkor ők nem fogják látni azt, hogy az apák és a férjek hogyan harcolják az Úr harcait! Nem fogják látni, nem lesznek részesei annak! Nagy tanítása ez az igének, hogy vajon látják-e a mieink, hogy mi az Úr harcát hogyan harcoljuk? Hadd kérdezzem meg személyesen: vajon látják-e a gyermekeid, látja-e a házastársad, hogy te az Úr harcát harcolod, vagy pedig akár testben, akár lélekben vagytok távol egymástól, és már nem láthatja, hogy te az Úr harcát hogyan harcolod? Jó az, ha látom, hogy a környezetemben, lehet, hogy nem is az apám vagy a férjem, lehet, hogy egy olyan valaki, aki fontos számomra, hogyan harcolja az Úr harcait: térden állva, könyörögve, sokszor sírva, könnyek között, bánkódva, szomorkodva, az Úrnak dicsőséget adva! De akiket otthagytak, azok ezt nem láthatták!

Nagyon érdekes, hogy Mózes hogyan rendelkezett! Mózes azt mondja, amikor meghagyja: jól van, akkor a két és fél törzs területe legyen az, amit kértek, a Jordántól keletre, de hogyha nem jönnek el harcolni veletek, ha nem fognak harcolni Kánaánért a férfiak, akkor Kánaán földjén kapjanak örökséget! Tehát: ha átjönnek harcolni, akkor ott kapjanak, ahol akartak, de ha nem jönnek át harcolni, hanem ottmaradnak keleten, akkor Kánaán földjén adjatok nekik örökséget! Miről van itt szó, testvérek? Hogyan lehet, vagy hogyan kell ezt érteni? Én kétféle magyarázatot látok, amit szeretnék elmondani.

Először is eszembe jutott valaki, aki végrendeletet írt. A végrendeletben leírta, hogy kié legyenek a ruhái, kié legyen az ágynemű, meg ez, meg az, és a végén leírta azt, hogy valakinek nagyon hálás, mert sokat segített neki, az övé meg az legyen, ami nem kell senkinek! Semmi nem maradt neki, mert akik előbb voltak a végrendeletben, azoknak kellett minden. Tehát, legyen ott neki része, de olyan, ami már nem kell senkinek! Az a terület, ami nem kellett senkinek. Valószínűleg nem maradt volna ott nekik semmilyen terület!

Van egy másik magyarázatom, amit úgy is lehet érteni, hogy adjatok nekik földet Kánaán területén! Ők hiába költöznek majd keletre, de jelöljétek ki az ő helyüket, az ő területüket! Hadd legyen lakatlan az a terület! Hadd legyen esetleg rókák vagy baglyok tanyája, és ez a két és fél törzs mindig emlékezzen arra, hogy nem azon a helyen vannak, ahol Isten akarná látni őket, ahol ki van jelölve a helyük! Ők máshol vannak. Hátha ez egyszer elviszi őket a bűnbánatra!

Ismerek ilyeneket, akiket ez vitt a bűnbánatra: nem ott vagyok, ahol Isten látni akar! Nem azon a helyen vagyok, ahol megáld engem az Úr, hanem azon a helyen vagyok, amit a szemem látása, a szívem kívánsága szerint magamnak foglaltam el! Olyan helyzetben vagyok, amibe én mentem bele, mert jártam a szemem látásában – ahogy mondja a Prédikátor könyve 12. fejezetében az ige –, és nem ott vagyok, ahol nekem Isten osztályrészt készített!

Igen, drága testvéreim, erről beszél nekünk az ige: nem ott vannak; elfoglalják azt a helyet, ahol ők szeretnének lenni, a Jordántól keletre, de amikor Józsué visszaküldi őket, akkor a Jordán nyugati részén, még a nyugati parton építenek egy oltárt. Így olvastuk az igében, hogy „feltűnően nagy oltárt”. Amit könnyű volt észrevenni, ami bizonyára messziről látszott. És amikor meghallották Izráel fiai, akkor ellenük mentek. Izráel fiainak egész gyülekezete elindul, hogy hadakozzon. Miért? Azért, mert az engedetlenségnek ilyen következményei lesznek! Az ígétől való eltérésnek, az Úr iránti engedetlenségnek mindig lesznek következményei! Ez is egy következmény, hogy egy oltárt építenek. Mért volt ez baj? Izráel fiai, a többi törzs miért indultak ellenük? Azért, mert nem lehet két oltár. Úgy, ahogy Istennek nincs két akarata, két útja, úgy nincs két oltár sem, mert hogyha két oltár lenne, ha ők maguktól is csinálhatnának oltárt, akkor most még két oltár van, aztán majd huszonkettő, aztán már megszámlálhatatlan, hogy hány oltár lesz!

Mit jelent ez, hogy egy második oltárt csináltak? Ez azt jelenti, hogy a Szentírásban Isten elrendelte az ő igaz tiszteletét, melyet emberi okoskodással nem lehet felülrni. Isten népének kellett mennie az oltárhoz, nem az oltár ment hozzánk. Ennek az oltárnak, amit építettek, ott volt a helye, ahol Isten azt kijelölte. Ez a Szent Sátor építésével megáll, és aztán a jeruzsálemi templomban lesz ez az oltár egészen addig, míg az Úr Jézus Krisztus a Golgota oltárán egyszeri, tökéletes áldozatul feláldozza magát. Tudniillik, két oltár azért nem lehet, mert nincs két megváltás, nincs két engesztelés! Nem lehet kétféle bűnbocsánat! Nem lehet kétféle bűnelrendezés, csak egyféle! Csak egy oltár lehet, és a mi oltárunk, a mai lelki nép oltára, az csak egy. Nem az úrasztala, amit sokszor oltárnak neveznek azok, akik lelkileg vagy biblikusan tanulatlanok és tudatlanok, nem ez az oltár, hanem egyetlen oltár van, a Golgota. Nincs is szükség azóta másra. A hívő, lelki népnek egy oltára van, amiről azt énekeljük szép dicséretünkben, hogy „A keresztfa oltárán nagy engedelmes voltál. Hordozván bűneinket, Te váltottál meg minket” – és ezt az Isten Bárányáról énekeljük.

Nem lehet második oltár, mert nincs más engesztelés, Istennel nem lehet máshogy kapcsolatba kerülni! Ez az ige az alapja annak a tanításnak, hogy nincs két közbenjáró sem! „Egy az Isten és egy a közbenjáró, a mi Urunk, Jézus Krisztus.” A Zsidókhoz írt levél 9. és 10. fejezetében, amit nagypénteken hallottunk: Jézus Krisztus egyszeri, tökéletes áldozata a Golgotán történt meg nagypénteken. Nem építhetsz másik oltárt!

És ennek, hogy „két oltár”, van másik jelentése is, amit szeretnék elétek hozni: nem lehet más oltár, ahol te áldozol! Számunkra az oltár ezt jelenti: „Szívemet, mintegy égőáldozatul, Neked adom, Uram.” Számunkra az áldozat a hálaáldozatot jelenti, ezért is volt Kálvinnak kedves jelmondata ez. Más áldozatot nem tudunk vinni, csak a szívünket, a hálánkat, a dicséretmondásunkat, a magasztalásunkat tudjuk az Úr elé vinni. Sokan próbálkoznak második oltárt építeni, mert máshol is szeretnének áldozni, másra is szeretnének áldozni, és így, sajnos sokak életében ott van a testiség oltára, ott van a szenvedély oltára, ott van a munka oltára vagy a hobbi oltára. Sok-sok oltár lehet még az életünkben!

Testvérek, tanuljuk meg a mai igéből, hogy nem lehet két oltár! Nem sántikálhatunk kétfelé! Nem lehetünk kétszívű emberek, csak egy értelműek, csak bibli-

kusan gondolkodók, csak Jézus Krisztusban látva a váltságot, az engesztelést, bűneink bocsánatát és az örök életet; és csak Jézusban vehetjük el Isten minden számunkra elkészített, drága ajándékát! És ennek az oltárépítésnek nemcsak előzményei vannak, hanem a Bibliában azt is olvassuk, hogy még következményei is lesznek; ezért érdemes egy ilyen történetet kitekintéssel vizsgálni! Később, Salamon király halála után, amikor kettéválik az ország, akkor Jeroboám alatt is egy másik oltárt építenek, és azt mondja a király: ne menjetek ti Jeruzsálembe áldozni – mert tudniillik ott van az Úr oltára, oda fog majd bemenni Jézus Krisztus –, és megcsinál egy másik, oltárt, és már jön a bálványimádás is. „Nem kell odamenni!” „Nem úgy kell végezni, ahogy Isten elrendelte az istentiszteletet!” És ez nemzedékek múlva ismétlődik meg!

Isten igéjének a tanítása számunkra az, hogy vigyázzunk, régi bűnök erőteljesebb formában ne térjenek vissza az életünkbe! Valahogy ott volt a tudatban, ott volt a szívekben, hogy egyszer ez a két és fél törzs másik oltárt épített, most mind-egy, milyen megfontolásból. A Biblia szerint lehet, hogy lehetett szépíteni: itt nem áldozni akarunk, ez csak annak a jele, hogy mi is közétek tartozunk! Lehet megmagyarázni, de ez mind engedetlenségből fakadt, és ami engedetlenségből fakad, az nem lehet áldássá számunkra! Nem akarnak átmenni a Jordánon, a könnyebb utat keresik. A könnyebb megoldást, a testhezállóbbat, a szükségszerűbbet, a megmagyarázhatót választják. Nekünk meg kérni az Urat, hogy „Akaratod nekem mutasd meg szüntelen! Ne rejtse el, Mesterem, tetszésedet!” Ez a két és fél törzs kényelmesebb lelki életet akart élni, és ez nagyon nagy veszély ma is a hívókra nézve, amikor kényelmesebb lelki életet akarunk élni, mint azt, amit Jézus Krisztus elrendelt nekünk! Ő ugyanis azt mondta: aki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztet, és kövessen engem!

És ne felejtjük el, testvérek, hogy ez az ige arról is beszél nekünk, hogy belső feszültségek, nézeteltérések tehetik igazán tönkre a gyülekezeti, a közösségi életet! Ahelyett, hogy összefogtak volna, ezt a szomorú mondatot olvassuk a 12. versben: „...hogy hadakozni induljanak fel ellenük.” Tehát, ezzel a döntéssel ez a két és fél törzs nemcsak területet akar foglalni magának, hanem az oltárépítés után magára haragítja a többieket, és az a nép, amelynek együtt kellene haladni, vállvetve egymásért kellene harcolni, egymás ellen kezd el harcolni! Testvéreim, csak Isten menthet meg bennünket ettől, mert a megoldás mindig ebben van: egységesen ragaszkodni az ígéhez; egységesen odafordulni Isten akaratához! Kutatni és cselekedni azt, amit ő akar, mert higgyük el, hogy ő ma is, mivel élő Urunk, megmutatja az ő útját, vezet bennünket az ő útján!

Ezért ne akarjunk mást, hanem önmagunkat megtagadva, sokszor saját magunk kívánságait félretéve, kitartással tudjuk megfutni az előttünk lévő küzdőteret! Isten lelki népe egy. Ilyen belső feszültségek voltak az első gyülekezetekben, tudjuk az apostoli levelekből, amikor az apostolok azt mondták: vannak köztetek némelyek... és jöttek különféle tanításokkal, nézetekkel, irányzatokkal. Isten hívó, lelki népének nincs más iránya és irányultsága, csak az, hogy Isten akaratát kutatva, azt cselekedve haladjon megígért mennyei hazája felé.

Ebben adjon nekünk erőt, ígét, vezetést Szentlelkével a mi drága, hatalmas Urunk, akinek hűséges és hálás szívvel engedelmeskedjünk! Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, hálaadással köszönjük, hogy valóban sokszor megéljük és meglátjuk, hogy e régi hír örökre új. Köszönjük, hogy amik akkor a vándorlás során történtek, azok történnek ma is, mert nem változott az ember, nem változott az emberi szív, annak kívánsága gonosz ifjúságától fogva. Köszönjük Neked, hogy te sem változtál, ma is ugyanaz vagy, és ma is ugyanúgy akarsz bennünket vezetni, ahogy akkor vezetted a te népeddel.

Köszönjük, hogy rád figyelhetünk, és engedd, hogy valóban te kösd le a mi figyelmünket, Urunk, és ne engedd, hogy így más kösse le a figyelmünket. Urunk, hányszor estünk mi is ebbe a bűnbe, hogy magunk választottunk. És amikor ennek keserűségeit hordoznunk kell, amikor ennek következményeivel szembesülünk, akkor lehet, hogy még nagy balgán téged okolunk, és nem jutunk el a bűnbánatig, nem jutunk el a megszomorodásig, hogy sírva és zokogva boruljunk eléd, kérjünk tőled új lehetőséget, új távlatot, bocsánatot, még akkor is, hogyha vannak következmények, amiktől nem tudunk szabadulni!

Kérünk, Urunk, hogy vezess tovább bennünket, ma is hadd imádkozzunk egész gyülekezetünkért! Köszönjük, Urunk, hogy a te néped egy ma is, eggyé teszed őket a Krisztusban. Könyörgünk, hogy minden belső feszültségtől óvj meg bennünket, hogy egymásért harcoljunk, és ne egymás ellen!

Kérünk Téged ma is, hogy te adj megoldást erre a járványra, tégy csodát, Urunk, hadd lássuk meg, hogy valóban hatalmas vagy! Ez az istentelen, tőled elrugaskodott világ hadd lássa meg, hogy te vagy az Úr!

Kérünk Téged, áldd meg nemzetünket, határon innen és túl, az egész világra szétszóródott magyar reformátusságunkat! Köszönjük, hogy egy hazát készítettél nekünk, azt a mennyeit, ahova az Úr Jézus Krisztus ment, amit az ő vére által készített nekünk. Engedd, hogy oda vágyakozzunk, és addig is harcoljunk a hit nemes és szép harcát!

Ámen.

462. ének

1. Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem,
Míg boldogan a célhoz elérkezem,
Mert nélküled az én erőm oly kevés,
De hol te jársz előttem, nincs rettegés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé,
Tedd örömben és bánatban csöndessé,
Hogy hadd pihenjen lábadnál gyermeked,
Ki szemlehunyvva téged híven követ.

3. Ha gyarlóságom meg nem is érze:
A vak homályból te mutatsz ég felé;
Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem,
Míg boldogan a célhoz elérkezem.